

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

„Under den debat, der fandt sted i det konsultative udvalg, blev der givet en fortolkning af det i § 6 benyttede udtryk“ — jeg indskyder, at § 6 er undtagelsesklausulen —

„økonomiske og finansielle stilling“. Der er enighed om, at dette udtryk skal tages i videste betydning, og at det skal forstås som dækkende samtlige hensyn til forholdene mellem medlemslandene.“

Det var den klare reaktion, der fremkom fra Marshallorganisationens side overfor de danske synspunkter, der så åbent blev lagt frem.

Senere har chefen for den amerikanske Marshallorganisation, Mr. Hoffman, i en samtale med udenrigsministeren og mig understreget nøjagtig det samme.

Det må opfattes således, at Danmark, selvom vi tiltræder beslutningen, er berettiget til ikke at opfylde 50 pct.s reglen fuldt ud, hvis vi ikke synes, det er forsvarligt efter de økonomiske forhold, vi har, og efter de retningslinier, efter hvilke Danmark iøvrigt tilrettelægger sin økonomiske politik. Denne opfattelse blev yderligere bekræftet derved, at inden det afsluttende møde fandt sted, bad formanden og generalsekretæren for organisationen om en samtale med den danske og den svenske udenrigsminister, og i denne samtale meddeltes det, at den før nævnte undtagelsesbestemmelse kunne fortolkes meget vidt, altså en yderligere understregning af, hvad generalsekretæren havde sagt dagen før, og hvad Mr. Hoffman havde anført overfor os, og det tilføjedes, at skønnet over, hvor langt et land kan gå i fortolkningen af undtagelsesklausulen, må udøves af landet selv, og at grundlaget for dette skøn derefter skal meddeles til OEEC.

Der kan herefter ikke være nogen berettiget tvivl om, hvad det svar, Danmark inden den 15. november skal give til Parisoverenskomsten, vil indebære, hvis svaret, som regeringen ønsker det, bliver et ja. Danmarks ret til at forme vore frilister sådan, som det både landets samlede økonomi bedst, og sådan som vi mener det er bedst for landets velfærd, er fastslået, samtidig med at vi naturligvis bør bestræbe os for at bidrage mest muligt til det europæiske samarbejde. At vi virkelig ønsker at udfolde sådanne bestræbelser er jo klart bevist gennem de frilisteforslag, der nu er forelagt fra regeringens side, for de må ses i lys af de ganske særlige vanskeligheder, Danmark har.

Efter disse retningslinier har regeringen nu fremsat et nyt frilisteforslag. Det er fremkommet efter forhandling med erhvervene og arbejderne og er i øjeblikket genstand for forhandling med rigsdagens vareforsyningsudvalg og med folketingsudvalget vedrørende forlængelse af loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger. Forslaget er herigennem kendt af partierne og har desuden været så stærkt omtalt i pressen, at jeg ikke skal belaste det høje tings tid med en yderligere gennemgang af det. Forslaget rummer en betydelig imødekommen overfor Parisoverenskomsten og går så langt, som vi efter Danmarks økonomiske og finansielle forhold finder det forsvarligt — også under hensyntagen til det, der i præambelen til Parisresolutionen anførtes som et af målene for det europæiske samarbejde, nemlig tilvejebringelsen af et højt og stabilt niveau for den økonomiske virksomhed og beskæftigelse uden ekstraordinær hjælp udefra. Den målsætning, som de europæiske nationer i deres samarbejde har sat ind øverst i resolutionen kan naturligvis også være vejledende for os.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at afvise den af det ærede medlem hr. Funck Jensen i går fremsatte såkaldte „motiverede“ dagsorden.

Jeg må måske have lov at tilføje et par yderligere betragtninger. Udgangen på den såkaldte frilistesag, hvis afgørelse jo til syvende og sidst er et indenrigspolitisk, dansk spørgsmål, har bevist, at Danmark ikke, sådan som det er blevet påstået fra kommunistisk side, gennem Marshallhjælpen er berøvet selvbestemmelsesretten over sin økonomiske politik. Danmark er ikke blevet påtvunget en beskæftigelsesødelæggende importpolitik, men har tværtimod fået sin økonomiske hovedlinje: tilvejebringelse af et højt og stabilt niveau for produktion og beskæftigelse, fuldt anerkendt i Paris. Danmark blev lige så lidt tvunget til at nedskrive kronen. Vi havde absolut fuld frihed til at begå den fatale dumhed, det ville have været i den skæbnetime, da pundet devalueredes, at binde og baste kronen til en fast dollarkurs. Dette var jo åbenbart, hvor mærkeligt det end kan lyde, det kommunistiske standpunkt i denne sag. Til held for det danske erhvervsliv og for den danske arbejderbefolkning havde regeringen mod til at føre en anden politik, selvom man herved gav visse partier i denne sal et demagogisk kort på hånden.

Al hidtidig dansk politisk udvikling har